

Syyskuun 2001 terrori-iskut:

Avoim tapaus

Virallinen kertomus terrori-iskuista

Syyskuun 11. päivän aamuna vuonna 2001 joukko mattoveitsin aseistautuneita arabeja kaappasi neljä matkustajakonetta. Yksi koneista ohjattiin WTC:n pohjoistorniin kello 8:46 ja toinen etelätorniin kello 9:03. Kolmas kone törmäsi Pentagoniin kello 9:38 neljännen syöksyessä maahan Pennsylvaniassa kello 10:03. Törmäysten ja tulipalojen heikentämät pilvenpiirtäjät luhistuiivat maan tasalle, ensimmäinen 56 ja toinen 85 minuutin kuluttua iskuista. Kolmas pilvenpiirtäjä, WTC 7, luhistui maan tasalle kello 17:20 pohjoistornin sinkoaman teräsromun ja huoneistopalojen vahingoittamana. Afganistanissa oleskellut Osama bin Laden nimettiin pääepäillyksi välittömästi iskujen jälkeen, ja nimilistä kaappareista oli valmis muutamassa päivässä. Yhdysvallat hyökkäsi Afganistaniin noin kolmen viikon kuluttua iskuista.

Miksi epäillä virallista kertomusta iskuista?

Tiedämme, että Yhdysvaltain hallinto valehteli järjestelmällisesti Irakin joukkotuhoaseista oikeuttaakseen hyökkäyksen maahan. Irakin sotaa perusteltiin myös Saddam Husseinin tekaistuuksi osoittautuneilla yhteyksillä syyskuun 11:n terrori-iskuihin. Näiden iskujen virallisen selityksen tueksi esitetyt todisteet eivät ole yhtään vakuuttavampia.

Meille on kerrottu 19 arabiterroristin nimet. FBI:n johtaja Robert Mueller kuitenkin tunnusti syyskuussa 2001, ettei kaappareiden henkilöllisyydestä ole lainvoimaisia todisteita. Niitä ei ole myöhemminkään esitetty. Useita kaappareiksi väitettyjä on BBC:n ja *Telegraphin* mukaan löytynyt elossa eri maista. Nimilistaa ei ole muutettu. Pitäisikö meidän silti uskoa, että nuo viranomaisten nimeämät miehet toteuttivat iskut?

Kesäkuussa 2006 FBI:n puhemies Rex Tomb tunnusti, ettei FBI:llä ole riittäviä todisteita Osama bin Ladenin osallisuudesta iskuihin.

Iskuilla on siten perusteltu kahden valloitus sodan käynnistämistä, vaikka esitetyt todisteet eivät oikeudessa riittäisi kenenkään tuomitsemiseen.

Tarinan mukaan kaapattuja koneita risteili Yhdysvaltain ilmatilassa lähes kahden tunnin ajan ilman, että ilmapuolustus puuttui tapahtumiin. Sekoittivatko tuolloin meneillään olleet sota- ja terrorisminvastaiset harjoitukset, joissa lehtitietojen mukaan mm. tuotettiin vääriä tutka-signaaleja olemattomista kaapatuista koneista, ilmapuolustuksen toimintaa?

Ensimmäisen ja viimeisen kerran historiassa tulipalojen väitetään sortaneen maan tasalle teräsrunkoisia pilvenpiirtäjiä (3 kpl). Rakennusten sortumistapa vastaa hallittua purkua. Lähes koko todistusaineisto eli rakennusten teräsjäänteet kuljetettiin nopeasti Kaukoidän sulattamoihin. Kolmannesta pilvenpiirtäjästä ei ole vielä kesäkuussa 2008 julkaistu tuhoselvitystä.

Miten yhteen maailman parhaiten suojatuista rakennuksista, Pentagoniin, onnistuttiin iskemään – ja vielä tunnin kuluttua WTC-iskujen alkamisesta?

Ja onko vain sattumaa, että uuskonservatiivien v. 2000 laatima strategiapaperi ”Rebuilding America’s Defenses” totesi USA:n maailmanherruuden voivan toteutua nopeasti vain ”uuden Pearl Harborin” myötä? Jo vuonna 1997 presidentti Carterin turvallisuuspoliittinen neuvonantaja **Zbigniew Brzezinski** totesi, että vain Pearl Harborin kaltainen tapaus takaisi amerikkalaisten tuen laajalle kansainväliselle sodankäynnille.

Uuskonservatiivit saivat uuden Pearl Harborinsa. Onko meidän nyt vain uskottava heidän kertomuksensa syyllisistä?

WTC:n rakennustuhot

Aamupäivällä tuhoutuneet kaksoistornit eivät olleet ainoat syyskuun 11:nen iskuissa tuhoutuneet pilvenpiirtäjät. Myöhään iltapäivällä tuhoutui lisäksi WTC 7, 47-kerroksinen teräsrunkoinen rakennus, johon ei osunut lentokonetta. Se murskaantui yhtäkkiä alhaalta alkaen vajoten sekunneissa huomattavan siististi perustuksilleen.

9/11-komissio ei maininnut kesällä 2004 ilmestyneessä raportissaan ”täydellisessä selonteossa”, WTC 7:n tuhoutumista, ja tiedotusvälineetkin ovat sen sivuuttaneet. NIST (National Institute of Standards and Technology), jonka tehtävä on selvittää rakennustuhot, tunnusti vuoden 2006 alussa, että sillä ”on ollut vaikeuksia saada otetta WTC 7:stä”. Lukuisia kertoja lykätyn tuhoselvityksen on nyt määrä valmistua loppuvuodesta 2008 – noin 7 vuotta pilvenpiirtäjän tuhoutumisen jälkeen. Vuonna 2007 NIST totesi, että rakennuksessa havaitut tulipalot olivat normaaleja huoneistopaloja ja paloivat loppuun 20 minuutissa missä tahansa yksittäisessä kohdassa rakennusta.

Kaksoistorneista NIST julkaisi raporttinsa syksyllä 2005. Se katsoo tornien luhistuneen törmäysvaurioiden ja tulipalojen yhteisvaikutuksesta. Tuhoutumiseen liittyvät oudot ilmiöt jäivät raportissa selittämättä ja jopa mainitsematta. Näitä ovat luhistumisen symmetrisyys ja täydellisyys, betonin lähes täydellinen pulverisoituminen tuhoutumisen alkuhetkistä lähtien, erittäin lyhyt sortumisaika (alle 15 sekuntia) ja pitkään kuumina pysyneistä raunioista löytynyt sula metalli. Itse luhistumista NIST ei käsittele lainkaan, vaan lopettaa tarkastelunsa tuhoutumisen alkuhetkeen.

Skeptikot katsovat, että vain heidän esittämänsä räjähdepurkuhypoteesi pystyy selittämään rakennustuhon kaikki piirteet.

Tapaus Pentagon

Yhdysvaltain asevoimilla on ollut ainakin kolme erilaista selitystä sille, ettei yhtäkään kaapatuiksi väitetyistä koneista saatu pysäytettyä. Muutaman päivän ajan iskujen jälkeen totuus oli, ettei yhtään hävittäjää saatu ilmaan ennen kuin Pentagoniin oli törmätty. Sen jälkeen kerrottiin, mm. 9/11-komissiolle,

että hävittäjiä kyllä lähetettiin, mutta ne eivät ehtineet kohteisiinsa ajoissa. 9/11-komission raportti sisältää kolmannen version: ilmailuhallinto FAA välitti ilmapuolustukselle tiedon vain ensimmäisestä kaapatusta koneesta ja senkin liian myöhään.

Pentagoniin osuneeksi väitetty lento 77 sai komission mukaan kaapatuksi tultuaan ja lentosuuntaa muutettuaan lentää 40 minuuttia kohti Washingtonia ilman, että sitä huomattiin. Tämä väite on jyrkässä ristiriidassa mm. liikenneministeri **Norman Minetan** komissiolle antaman todistajanlausunnon sekä komission pöytäkirjaan luetun FAA:n muistion kanssa. Minetan mukaan koneen lähestymistä seurattiin tutkalla Valkoisen talon alla sijaitsevassa komentokeskuksessa, jossa hän oli itse paikalla. Komissio sivuutti loppuraportissaan Minetan ja ilmailuhallinnon lausunnot.

Andrewsin lentotukikohta, jossa hävittäjälaivueita pidettiin ”korkeimmassa mahdollisessa valmiudessa”, sijaitsee vain 20 kilometrin päässä Pentagonista.

Julkistetuista valvontakameroiden videoista ei saa käsitystä siitä, millainen lentolaite rakennukseen osui. Laite teki joka tapauksessa huiman 330 asteen kaarroksen Pentagonin kohdalla törmäten lopuksi lähes maata viistäen keskelle rakennuksen seinän ainoaa vahvistettua kaistaletta. Suoritus vaatisi taituruutta, johon monet ammattilentäjätäkään eivät omien sanojensa mukaan pystyisi. Virallisen teorian mukaan konetta kuitenkin ohjasi Hani Hanjour, jolle vain kuukautta aiemmin oli kieltäydytty vuokraamasta pienkonetta puutteellisten lentotaitojen vuoksi.

Silminnäköiden kuvaukset Pentagoniin törmänneestä koneesta vaihtelevat. Jotkut kertovat nähneensä matkustajakoneen, toiset tätä pienemmän koneen. Kukaan ei ehtinyt ottaa koneesta kuvaa.

Vihollisen nimissä tehdyissä hyökkäyksissä ei ole mitään uutta

Hyökkäyssotia on vaikea aloittaa. Ihmisten enemmistö pitää saada hyväksymään kansalaisten tapattaminen vain valtion valtopyrkimysten vuoksi. Niinpä hyökkäyssodat on väärennettävä puolustukselliseksi. Hitlerin valtaannousua junailleen valtakunnanmarsalkka Hermann Göringin mukaan sotavalmius voidaan luoda seuraavasti: ”*Se on helppoa. Riittää, kun kerrotaan ihmisille, että heitä vastaan on hyökätty ja tuomitaan rauhantekijät epäisänmaallisesta toiminnasta, joka saattaa maan vaaraan.*”

Sotia on siksi tavallista aloittaa provosoimalla vastapuolta tahallaan tai sitten lavastetulla tai luulotellulla hyökkäyksellä, josta syytetään vihollista. Suomalaisille tuttu tapaus on Neuvostoliiton 26.11.1939 itsensä ampumiksi osoitetut Mainilan laukaukset, joita se käytti verukkeena talvisodan aloittamiseen. Saksassa Valtiopäivätalon poltosta seurannut kiihko ja poikkeustila mahdollistivat natsien diktatuurin pystyttämisen.

Puolaan hyökkäystä Hitler puolestaan perusteli puolalaisten tekemäksi lavastetulla hyökkäyksellä saksalaista radioasemaa vastaan.

Myös USA on aloittanut monet sotansa tämän tyyppisten verukkeiden pohjalla. Tunnetuin esimerkki on Tonkinin lahden välikohtaus, jota käytettiin perusteena Vietnamin sodan aloittamiseen. Julkistetut asiakirjat todistavat, ettei pohjoisvietnamilainen torpedoalus todellisuudessa koskaan hyökännyt amerikkalaista hävittäjää vastaan.[1]

Esimerkin epäonnistuneesta lavastetusta operaatiosta tarjoaa amerikkalaisen tiedustelulaiva *USS Liberty* tapaus. Israel hyökkäsi kuuden päivän sodan aikana vuonna 1967 tätä kansainvälisillä vesillä ollutta alusta vastaan hävittäjin ja torpedoin ja sen radioliikennettä häiriten. Hyökkäys kesti tunteja. Lähistöllä olleelta amerikkalaiselta lentotukialukselta lähetettiin hävittäjiä puolustamaan *USS Liberty*. Ne kuitenkin kutsuttiin takaisin presidentti Lyndon B. Johnsonin määräyksestä. Jos alus olisi uponnut, siitä olisi syytetty Egyptiä, johon Yhdysvallat oli valmistautunut hyökkäämään. Neuvostoliittolaisen vakoilualuksen ilmaantuminen tarkkailemaan hyökkäystä sai kuitenkin israelilaiset vetäytymään, ja *USS Liberty* pääsi omiensa luokse turvaan. Kymmenittäin merimiehiä kuoli hyökkäyksessä, ja eloon

jääneet komennettiin vaikenemaan. Virallisesti tapaus sovittiin ”erehdykseksi”.

Pommi-isku berliiniläiseen La Belle -diskoon vuonna 1986, jossa kuoli kaksi amerikkalaista sotilasta, tarjosi USA:lle tekosyyntä Libyan pommituksiin. Vuonna 1998 esitettyssä saksalaisessa TV-dokumentissa osoitettiin, että monet epäillyistä olivat CIA:n ja Mossadin agenteja.[2]

Italialaisissa oikeudenkäynneissä paljastuneessa operaatio Gladiossa läntiset tiedustelupalvelut osallistuivat vasemmiston syyksi sälytettyihin terrori-iskuihin kylmän sodan Euroopassa, kuten mm. historioitsija Daniele Ganser on osoittanut teoksessaan *Naton salaiset armeijat: operaatio Gladio ja terrorismi Länsi-Euroopassa* (2005). Toimintaa johdettiin Pentagonista ja Brysselistä sijainneesta päämajasta, Britannian SAS koulutti erikoisjoukot ja Italian sotilaallinen tiedustelupalvelu koordinoi toimintaa käyttäen terroritekojen toteutuksessa soluttamia äärioikeistolaisia järjestöjä. Tuhoisimmassa operaatio Gladion iskussa Bolognan rautatieasemalla vuonna 1980 kuoli 85 ihmistä.[3]

Tästä politiikasta käytettiin nimitystä ”jännitteen strategia”. Sen yksi tavoite oli terrorismista elinkautiseen vankeusrangaistukseen tuomitun Vincenzo Vinciguerran mukaan saada kansalaiset kääntymään valtion puoleen saadakseen lisää turvallisuutta.

Italiassa, Belgiassa ja Sveitsissä yritettiin selvittää näitä tapahtumia parlamentaaristen tutkimuskomiteoiden avulla, mutta tulokset jäivät vaatimattomiksi: tutkimukset kohtasivat vaikenemisen muurin maiden tiedustelupalveluiden vedotessa mm. vaitiolosopimuksiinsa CIA:n kanssa.

Tiedonvapauslain nojalla julkisuuteen saadut asiakirjat kertovat, että vuonna 1962 USA suunnitteli kuubalaisten nimissä tehtyjä terroritekoja, joilla saataisiin syy hyökätä Kuubaan. Tämä ”Operaatio Northwoods” olisi sisältänyt mm. kuubalaispakolaisten veneen upottamisen, amerikkalaisen matkustajakoneen kaappauksen ja amerikkalaisen matkustajakoneen alasampumisen vale-Migillä. Jo 1960-luvun alkupuolella siis suunniteltiin syyskuun 11:n kaltaista operaatiota.[4]

[1] http://en.wikipedia.org/wiki/Gulf_of_Tonkin_Incident

[2] <http://www.wsws.org/news/1998/aug1998/bomb1-a27.shtml>

[3] <http://11syyskuu.net/terrorismi/1.doc>

[4] <http://www.gwu.edu/~nsarchiv/news/20010430/>

Epäilijöiden joukko kasvaa

Keväällä 2004 ilmestyi ensimmäinen amerikkalaisen älymystön edustajan kirja, jossa suoraan kyseenalaistetaan virallinen 9/11-tarina: tunnetun teologin ja filosofin, emeritusprofessori **David Ray Griffinin** teos *The New Pearl Harbor: Disturbing Questions about the Bush Administration and 9/11*. Kun kirja julkaistiin Britanniassa, siihen kirjoitti esipuheen Blairin hallituksen entinen ympäristöministeri ja kansanedustaja **Michael Meacher**. Griffin on kirjoittanut syyskuun 11:nneistä muitakin kirjoja, mm. *The 9/11 Commission Report: Omissions and Distortions*, jossa hän osoittaa seikkaperäisesti, ettei iskuja tutkineen komission tavoitteena ollut selvittää iskuja, vaan levittää valheita ja suojella syyllisiä. Hän on lisäksi käsitellyt aihetta uskonnonfilosofian näkökulmasta sekä kirjoissa että alan konferensseissa. Vuonna 2008 Griffin julkaisi teoksen *9/11 Contradictions: An Open Letter to Congress and the Press*, jossa hän osoittaa vakavia sisäisiä ristiriitoja virallisessa 9/11-kertomuksessa ja vaatii kongressia ja mediaa selvittämään, mikä kertomuksessa on totta ja mikä ei.

Loppuvuonna 2005 nousi 9/11-totuusliikkeen tunnetuimpien nimien joukkoon fysiikan professori **Steven E. Jones**, joka on vaatinut räjähteiden käytön tutkimista pyrittäessä selittämään WTC:n kolmen pilvenpiirtäjän tuhoutumista. (WTC:stä ks. tämän lehtisen sivu 3.) Jones on perustanut ”[Scholars for 9/11 Truth & Justice](#)” -järjestön, jossa on yli 500 jäsentä. Heidän sisärjestöllään ”[Architects and Engineers for 9/11 Truth](#)” on kesäkuussa 2008 jäsenenä yli 400 arkkitehtiä ja insinööriä. Myös joukko rakennuspurkualan asiantuntijoita vaatii uutta tutkimusta WTC-tuhoista.

Keväällä 2008 Jones ja joukko muita tutkijoita saivat julkaistua viralliset WTC-selitykset kyseenalaistavan artikkelin arvostetun [Bentham-kustantamon insinöörijulkaisussa](#).

Virallisen 9/11-kertomuksen kyseenalaistajiin kuuluvat esim. USAn ”Tähtien sota” -avaruuspuolustushanketta presidenttien Carter ja Ford kaudella johtanut entinen taistelulentäjä, tri **Robert Bowman**, Saksan entinen teknologiaministeri ja apulaispuolustusministeri **Andreas von Bülow** ja Yhdysvaltain kansallisen tiedeakatemian jäsen ja maailmankuulu tutkija, tri **Lynn Margulis**. Virallisen kertomuksen epäilijöihin kuuluu lisäksi lukuisia muitakin professoreita, tiedusteluasiantuntijoita, entisiä ministereitä, ammattilentäjiä, toimittajia ja iskuissa kuolleiden omaisia. (Ks. [11syyskuu.org/skeptgal](#))

Propagandan voitto tiedonvälityksestä

11.9.2001 elettiin uudelleen amerikkalaisten tajuntaan painunut Pearl Harbor ja kääntyminen sodan kannalle. Syyskuun yhdenentoista kauhistavuus on enemmässä kuin sen 3000 uhrissa. Koneiden törmäykset olivat röyhkeä tunkeutuminen suurvallan sydämeen, ja pilvenpiirtäjien romahtaminen aikaansai valtavan tunnevaikutuksen. Sortuminen oli se kliimaksi, jolla hyökkäyksen seuraukset saivat ne mittasuhteet, jotka mahdollistivat sanomalehtien suuret SOTA!-otsikot. Se, että samanaikaisesti iskettiin Pentagoniin, vahvisti sotilaallista ulottuvuutta.

Iskujen yllättävä röyhkeys ja tornien mykistävä luhistuminen pysäyttivät ajattelun. Kaikenkattava ”Miten tämä on mahdollista?” -päivittely ja tapahtumien vyöry suuntasi ajatukset pois pieniltä näyttävistä yksityiskohdista kuten siitä, ettei tornien sortuminen nähdyllä tavalla ole mahdollista törmäysten ja tulipalojen seurauksena tai että 47-kerroksinen WTC 7 sortui iltapäivällä yhtäkkiä omia aikojaan. Sen sijaan viranomaisten pian esiintuomat vihjeet Osamasta ja arabikaappareista tarjosivat valmiin suunnan ihmisten raivolle.

Kun tähdätään sotaan, käytetään propagandaa. Sen voi toteuttaa uutisohjailulla ja valmiiden tulkintojen vuodattamisella. Vihollinen dehumanisoidaan. Guantánamon vankileiri ei olisi mahdollinen, ellei tässä olisi onnistuttu.

Toistamalla toistetusta väärästä tiedosta tulee ”kaikkien tietämä tosiasia”. Valmiin tarinan toistaminen on ollut osa pysyvän poikkeustilan luomista. Kritiikki esitettyä tarinaa kohtaan, mahdottomuuksien ja ristiriitojen osoittaminen ja todisteiden vaatiminen ovat olleet kevyesti leimattavissa syyllisten puolustamiseksi, terrorismin hyväksymiseksi ja uhrien muiston ja heidän omaistensa loukkaamiseksi, vaikka asia on tarkemmin ajateltuna juuri päinvastoin.

Neljännestä tuhoutuneesta lentokoneesta kertovan *United 93*:n kaltaisilla elokuvilla ylläpidetään opittua käsitystä tapahtuneesta. Viileähkö dokumentaarisuus ruokkii käsitystä, että väitettyihin matkapuheluihin nojautuva kertomus perustuisi parhaaseen mahdolliseen tietoon lennon vaiheista.

([www.11syyskuu.org/93](#))

11.9.2001 on eletty ja hyväksytty todeksi. Kaikille on tietyllä tavalla noloa huomata tulleen harhautetuksi. Omien virheiden tunnustaminen ei voi olla helppoa myöskään ”neljännen valtiomahdin” edustajille, joiden tehtäviin luetaan vallanpitäjien vahtikoirona toimiminen.

Terrorismin uhkakuvioiden hyödyntäminen

Elokuussa 2006 Britanniassa pidettiin joukko ihmisiä epäiltyinä suunnitelmasta räjäyttää neljä lentokonetta Atlantin yllä matkalla Britanniasta USA:han. Terroristien suunnitelma oli poliisin mukaan käyttää TAPT:ia (trisetonitriperoksidi) lentokoneiden tuhoamiseen. Teorian mukaan terroristit olisivat salakuljettaneet koneisiin TAPT:n raaka-aineita vetyperoksidia, asetonia ja rikkihappoa ja valmistaneet aineen lentokoneessa yhdistämällä aineet. Menetelmä voi kuulostaa yksinkertaiselta, mutta vain jos ei tunne TAPT:n valmistamisen yksityiskohtia. Terroristien olisi pitänyt lentokoneen WC:ssä sekoittaa aineet, joiden on oltava alle viisiasteisia, ja sen jälkeen kuivattaa aine kiteiksi, mihin väistämättä kuluisi tunteja. Merkittävään räjähdykseen tarvittaisiin ainakin 250 grammaa TAPT-kiteitä. Asiantuntijat pitivät väitettyä pommintekomenetelmää käytännössä mahdottomana.

Britannian entinen Uzbekistanin suurlähettiläs Craig Murray korosti *The Guardianissa* 18.8.2006, että yhdelläkään pidätetyistä ei ollut pommia eikä lentolippua, eikä monella ollut passiakaan. Monet pidätetyistä olivat olleet poliisin seurannassa yli vuoden. Todisteet tulivat Pakistanista, jossa erästä Britanniasta murhasyytteen takia paennutta miestä oli ”kuulusteltu”. Sikäläiset kuulustelumenetelmät tietäen tunnustuksen luotettavuus on kyseenalainen. Britannian ”terroristipidätys” tuli sopivalla hetkellä sekä presidentti Bushille että pääministeri Blairille, jotka molemmat olivat kasvavassa poliittisessä ahdingossa.

Viime vuosien ”terroristipidätykset” ovat kerta toisensa jälkeen osoittautuneet poliittisesti motivoituiksi PR-tempauksiksi. Huhtikuun 2005 Britannian ”risiiniterroristien” oikeudenkäynnissä todettiin, ettei mitään risiiniä ollutkaan ja useimmat miehet vapautettiin. Vuosia aikaisemmin heidät oli pidätetty näyttävästi uutisoiden. Kesäkuussa 2006 Miamiassa pidätetyt miehet, joiden väitettiin suunnitelleen Chicagon Sears Towerin räjäyttämistä, olivat mielenterveysongelmaisia ihmisiä, joilla oli klubi eräässä varastorakennuksessa, mutta heillä ei ollut aseita, ei rahaa eikä räjähteitä – ja heidän ainut ”Al-Qaida” -kontakkinsa paljastui FBI:n agentiksi.

Pelko salaperäistä terrorismia kohtaan saa kansalaiset tukemaan muuten epäsuosittua hallitusta. Suomi ei saa olla ajopuu virrassa kohti poliisivaltiota. Terrorismia tulee tutkia riippumattomasti ja kriittisesti.

Edellinen pohjautuu avoimeen kirjeeseen kansanedustajille 28.8.2006, ks. 11syyskuu.org/kirje

Luhistumisen fysiikkaa

Kaksoistornien törmäyskohtien alapuolella ei ollut merkkejä tulipaloista saati sortuneista kerroksista. Tulipalot, joilla tornien täystuho on yritetty selittää, eivät olleet erityisen suuria verrattuna moniin muihin teräsrakenteisten pilvenpiirtäjien tulipaloihin, joissa ainutkaan rakennus ei ole sortunut.

Luhistuminen eteni räjähdysmäisesti ja lähes vapaan pudotuksen nopeudella ylhäältä alas, mikä merkitsi sitä, ettei alapuolinen terve rakenne vastustanut sortumaa juuri ympäröivää ilmaa enempää. Luhistuminen eteni symmetrisesti ja suurimman rakenteellisen vastuksen reittiä. Ilman rakenteiden räjähteillä tai vastaavilla keinoilla tapahtuvaa hajottamista (controlled demolition) mahdollisesti alkanut sortuma olisi pysähtynyt alkuunsa tai yläosa olisi korkeintaan kaatunut sivuun. Rakenteiden pilkkoutuminen jo ilmassa pieniksi osiksi – aina pulverisoituneeksi betoniksi asti – vaati valtavasti enemmän energiaa kuin rakennuksen massalla oli tarjottavanaan.

Etelätorni

Gulnara Samoilova

Etelätornin yläosa alkoi ensin kaatua sivulle. Alkanut kaatumisliike kuitenkin pysähtyi yläosan alettua vajota ja samalla tuhoutua äkillisesti laajenevaksi pölypilveksi. Loppuosa tornista tuhoutuu räjähdysmäisesti ja symmetrisesti ylhäältä alas. Rakennus häviää täydellisesti 15 sekunnissa.

Steve Kahn

Voimakkaasti sivulle ja ylös suuntautuvia pulverisoituneen betonin virtauksia.

Pohjoistorni

Torni on 63 metriä leveä. Nuoli osoittaa tornin kappaleisiin, jotka ovat sinkoutuneet sivulle vähintään 70 metrin päähän. Raskaita teräsrakenteita löytyi 150 metrin etäisyydeltä torneista. Mikä voima pirstoo kaiken pieniksi osiksi ja pölyksi? Mistä sivulle ja yläviistoon purkautuvat betonipölyturbulenssit? Nämä ovat virallisen selonteon räjähteet sivuuttavalle lähtökohdalle mahdotomia kysymyksiä. Kuva on Eric Hufschmidin kirjasta *Painful Questions*.

Yllä näkyy tornin sortuminen muutama sekunti myöhemmin. Pirstoutuneet ja pulverisoituneet rakenteet ovat levinneet yhä kauemmaksi. Sortuminen on virallisesti selitetty valtaviin tulipalojen heikentämien rakenteiden painovoimaisella luhistumisella. ”Pannukakkuteoria” on laajimmin levitetty selitysyritys. Siinä sortumisen esitetään alkaneen välipohjien putoamisella toistensa päälle, minkä seurauksena kantavien pystypilareiden sivuttaistuenta olisi kadonnut ja pilarit nurjahtaneet. Rakennusten yhtäkkistä symmetristä tuhoutumista keskimäärin 7–8 kerroksen sekuntivauhdilla on kuitenkin mahdotonta selittää paikallisilla tulipaloilla ja epäsymmetrisillä vaurioilla.

NIST:n 10 000 -sivuinen raportti selitti tapahtumia pelkästään ennen sortumisen alkamista. Itse tornien luhistuminen sivuutetaan kokonaan pelkällä toteamuksella ”Sitten tapahtui täydellinen sortuminen” (”A global collapse ensued”). Mutta sortumiset voidaan selittää vain purkuenergian käytön huomioon ottamisella.

Kuva-aineistoa: 911research.wtc7.net/wtc/evidence/photos/collapses.html

WTC 7

174 metriä korkea World Trade Center 7 sijaitsi muista WTC-rakennuksista erillisessä korttelissa 110 metrin etäisyydellä lähimmästä kaksoistornista. Rakennuksessa toimivat mm. CIA, puolustusministeriö, Yhdysvaltain rahoitustarkastus ja verovirasto.

WTC 7:ään ei osunut lentokonetta, mutta sen eteläinen julkisivu vaurioitui pohjoistornin sinkoamasta teräsromusta. Iltapäivällä siinä havaittiin paikallisia tulipaloja joissain kerroksissa.

Pilvenpiirtäjä luhistui maan tasalle noin 7 tuntia kaksoistornien jälkeen. Kuolonuhreilta vältyttiin, koska rakennus oli evakuoitu jo aamupäivällä.

Rakennus vajosi yhtäkkiä lähes kohtisuoraan perustuksilleen, joten kaikkien kantavien rakenteiden täytyi antaa periksi samanaikaisesti. Katon lähdettyä vajoamaan rakennus tuhoutui 7 sekunnissa. Ajan lyhyttä kuvaa se, että katon korkeudelta pudotettu omena olisi törmännyt maahan niin ikään 7 sekunnissa. WTC 7:n tukirakenteet eivät toisin sanoen vastustaneet rakennuksen alastuloa.

Kesäkuussa 2008 – lähes 7 vuotta tapahtuman jälkeen – WTC 7:n tuho on edelleen virallisesti selittämättä. NIST (National Institute of Standards and Technology) tutkii yhä rakennuksen

tuhoutumista ja on jälleen lykännyt raporttiaan, nyt vuoden 2008 jälkipuolelta. Ehkä myönnytyksenä kasvavalle painostukselle NIST kertoo tutkivansa myös mahdollisten räjähdysten osuutta rakennuksen tuhoutumisessa.

11.9.-toimintaryhmä

11.9.-toimintaryhmä koostuu ihmisistä, joita yhdistää huoli maailman tilanteesta ja ”terrorisminvastaisen sodan” aiheuttamasta vaarasta demokratialle, ihmis-oikeuksille ja maailmanrauhalle.

Ryhmän mielestä on erittäin huolestuttavaa, että ”terrorisminvastainen sota” perustuu valtiopropagandaa kyseenalaistamattoman valtamedian levittämään valheelliseen kuvaan itse syyskuun 11:n terrori-iskuista. Kuvaan, jota jatkuvasti käytetään perusteena myös lainsäädännön muutoksille. Näin on tehty myös Suomessa. Al-Qaidan hyökkäys Yhdysvaltoja vastaan 11.9.2001 on kuitenkin fiktiota. Tällä keisarilla ei ole vaatteita.

Toimintaryhmän tarkoitus on tuoda yleiseen tietoisuuteen riippumatonta tutkimusta terrori-iskuista ja paljastaa, miten sotaa käyvät suurvallat pelottelevat väestöä terrorismilla.

Toimintaryhmän jäsenet tekevät aihepiiriin liittyvää tutkimusta, luennoivat ja kirjoittavat lehtiartikkeleita. Olemme järjestäneet mm. yleisötilaisuuksia, elokuvatapahtumia ja seminaareja sekä pitäneet infopöytä eri tapahtumissa. Esimerkiksi tapahtumien neljäntenä vuosipäivänä järjestimme Ostrobotnia-talolla seminaarin, jossa puhuivat Saksan entinen teknologiaministeri Andreas von Bülow, kirjailija Leena Krohn ja tekniikan tohtori Heikki Kurttila. Samana iltana joukko nimekkäitä suomalaisartisteja nousi totuuden puolesta Tavastian lavalle.

Kaikki totuutta ja oikeudenmukaisuutta arvostavat ihmiset ovat tervetulleita mukaan toimintaryhmän työhön. Monenlainen apu mm. tilaisuuksien järjestämisessä ja materiaalin tuottamisessa on tervetullutta. Mukaan toimintaamme ja sähköpostilistallemme pääsee lähettämällä viestin osoitteeseen

911-info@11syyskuu.org

Toimintaryhmä tukeutuu internetsivustoon

www.11syyskuu.org

Video- ja äänitearkisto:

11syyskuu.net

Esitteen WTC-kuvat:

911research.wtc7.net